

DE KOSTEN EN DE KRACHT VAN OPWEKKING

Lessen van de opwekking op de Hebriden

door Duncan Campbell

-1898 - 1972-

Voorwoord

De hoofdstukken¹ van dit boekje danken hun bestaan aan de geestelijke opleving op Lewis-and-Harris, een van de Hebriden eilanden bij de noordwestkust van Schotland, gedurende 1940-1953. Lewis en Harris beslaan samen 770 vierkante mijl en zijn verreweg de grootste van deze eilandengroep. Duncan Campbell kwam in december 1949 op dit eiland en hij was ongetwijfeld een man door God gezonden. Twee jaar daarvoor was Campbell een presbyteriaanse predikant in een industriële streek in Lowland. Hij was zelf een Schot en daarom had hij het op zijn hart zich te wijden aan de evangelisatie onder de Gaelic sprekende bevolking van de Schotse hooglanden en de eilanden. Na meer dan een jaar hierover gebeden te hebben, voegde hij zich bij de Geloofszending in januari 1949, om daar te werken. Hij had ditzelfde soort werk gedaan in dezelfde zending, meer dan vijftientig jaar daarvoor, voordat hij predikant werd in de United Free Church van Schotland. Maar hij had het gevoel dat hij naar het eiland Skye moest gaan en na een aantal evangelisatiecampagnes op dit eiland met duidelijke tekenen van opwekking, schreef hij: "Ik ben zo blij dat ik niet toegegeven heb aan mijn eigen voorkeur en naar Harris ben gegaan. Ik geloof dat mijn werk op dit behoeftige eiland ligt. Ik krijg overal op het eiland uitnodigingen." En later: "Ik heb een dringende uitnodiging naar Harris te gaan ... maar mijn hart dringt mij sterk om in Skye te blijven." Toen er daarna in oktober een dringend verzoek kwam van een groep biddende mensen van het dorpje Barvas, op Lewis, via hun predikant, om te komen, gaven zijn verplichtingen op Skye weinig hoop om daarheen te gaan, en zijn comité vond dat hij zijn verplichtingen moest nakomen. Maar Campbell zelf dacht dat God hem naar Lewis leidde, een overtuiging die zich verdiepte – en onvoorziene veranderingen zetten hem vrij van zijn verplichtingen, zodat hij daar binnen enkele weken was.

Hele dorpen werden krachtig aangeraakt toen God ging werken, en het volgende voorbeeld is typerend voor wat zich afspeelde in de kerken en huizen van de mensen overal op het eiland: *"...een volle kerk, de dienst is voorbij, de gemeente die nog geen zin heeft naar huis te gaan, staat buiten de kerk in een verwachtingsvolle stilte. Plotseling klinkt er een kreet; een jongeman met een last voor de zielen van zijn medemensen, stort zijn hart uit in voorbede. Hij bidt totdat hij er bij neervalt en languit op de vloer in de kerk ligt. Maar de hemel heeft het gehoord en de gemeente, gedreven door de kracht van God, komt terug in de kerk en een golf van zondeovertuiging stort over de bijeenkomst en sterke mannen roepen om genade. De dienst gaat door tot de kleine uurtjes, maar zo groot was de droefheid en zo diep de honger die mannen en vrouwen aangreep dat ze weigerden naar huis terug te gaan, hoewel anderen reeds bijeenkwamen in een ander deel van het eiland; en een aantal van hen die nu op weg gingen naar de kerk werden aangeraakt door een kracht die ze nooit eerder ervaren hadden. Anderen waren diep overtuigd van zonde en riepen om genade in hun eigen huis voordat ze naar de kerk gingen. Niemand van hen die daar op die vroege ochtend bij waren, kan het ooit vergeten – sommigen huilend van verdriet en zorg, anderen van wie het hart vervuld werd met blijdschap en liefde, die op hun knieën vielen, zich slechts bewust van de aanwezigheid en kracht van God, die gekomen was met de zegen van opwekking. Binnen enkele dagen was de hele gemeente in de greep van een geestelijke opwekking. Kerken waren vol en de diensten duurden tot drie uur 's nachts. Het dagelijks werk werd grotendeels stilgelegd, omdat jong en oud beseftte dat ze eeuwige werkelijkheden onder ogen hadden te zien."*

De lessen en principes die in dit boekje staan, zijn ontstaan ten tijde van deze geestelijke opwekking.

---

1 De vier hoofdstukken van dit boekje zijn toespraken die in 1956 door Duncan Campbell gehouden werden tijdens de Wales Keswick conferentie. De toespraken zijn uitgegeven zoals ze gesproken zijn.

Hoofdstuk 1.

📖 *“Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg! Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrië en van Cilicië. En ik was van aangezicht onbekend aan de gemeenten in Judea, die in Christus zijn. Maar zij hadden alleenlijk gehoord, dat men zeide: Degene, die ons eertijds vervolgde, verkondigt nu het geloof, hetwelk hij eertijds verwoestte. En zij verheerlijkten God in mij.” (Galaten 1:20-24)*

Dit citaat is een stukje autobiografie. Paulus zegt hier iets over zijn leven vóór zijn bekering. In vers 18 vertelt hij hoe hij de gemeente Gods heeft vervolgd. Hij gaat dan verder en vertelt over dat grote uur dat God hem tegenkwam op de weg. Bekering was voor de apostel iets heel reëls, voor hem net zo als voor ieder ander. Het overduidelijke bewijs is gelegen in de scheiding die deze innerlijke openbaring en realisatie teweegbracht. Dit alles schrijft hij toe aan de soevereine genade van God. Paulus geloofde dat op het hele terrein van de christelijke ervaring de eerste stap bij God ligt en daar blijft. Gedachte, gevoel en inspanning moeten hun basis en inspiratie vinden in de soevereine barmhartigheid van God.

Ik wil de aandacht vragen voor drie gedachten vanuit deze tekst:

I. Het Goddelijke in de mens;

II. Het Goddelijke gemanifesteerd door de mens;

III. God wordt verheerlijkt in ons.

1. Het Goddelijke in de mens

In Gods scheppingsplan neemt de mens een unieke plaats in. In deze zin dat hij de enige is in Gods schepping die zich van God bewust is. Dit bewustzijn, of gevoel, is evenzeer een algemeen aanvaarde waarheid als elk ander feit van de menselijke bewustheid. Ik heb mensen horen zeggen: “Gevoelens doen er niet toe.” Nu begrijp ik heel goed wat ze bedoelen. Je kunt iets *over* God weten zonder bepaalde gevoelens erbij te hebben. Iets *over* God weten heeft te maken met je verstand. Maar je

---

Ik had zo'n ervaring van Zijn liefde dat ik Hem moest vragen Zijn hand terug te nemen.

---

kunt niet God *kennen* en het niet ervaren, niet voelen. “*God heeft Zijn Zoon in mij geopenbaard*” en “*De hoop, welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is.*” Was dat dan geen bewustzijn, geen realisatie?

Hoor Moody's getuigenis over deze grote waarheid. “Op zekere dag in de stad New York..., o, wat een dag! Ik kan het niet beschrijven, de ervaring is bijna te heilig om te noemen. Ik kan alleen zeggen dat God Zich aan mij openbaarde. Ik had zo'n ervaring van Zijn liefde dat ik Hem moest vragen Zijn hand terug te nemen. Ik bleef preken, mijn preken waren niet veranderd, maar nu kwamen er honderden tot bekering.” God is een persoonlijkheid.

Dat is wat MacCheyne bedoelde en schreef in een brief aan Andrew Bonar die ik zelf gezien heb. Daar stond in: “Andrew, het lijkt wel of ik de Heere Jezus beter ken dan wie ook van mijn aardse familieleden.”

Mijn broeder en zuster, kent u de Heere Jezus Christus op zodanige wijze? Neemt Jezus de eerste plaats in uw persoonlijkheid in, of is het alleen maar een besluit, een tekst of vers uit de Bijbel waar u op steunt? Je kunt beslissingen nemen, je kunt tot een besluit komen, je kunt je vasthouden aan een Bijbelvers en toch voor eeuwig verdoemd zijn. De uiteindelijke werkelijkheid in de christelijke ervaring is eenvoudigweg dit, dat de redding des Heeren is.

Een christen is een bovennatuurlijk wezen, die een bovennatuurlijke ervaring heeft gehad. En dat is meer dan koortjes zingen, dat is meer dan een beslissing nemen, dat is meer dan lid van een kerk worden, dat is meer dan graag naar conferenties gaan. Het is Christus in het centrum van mijn leven.

Hoe wordt dit werkelijkheid? Als ik beseft dat wat wij een aanwezigheid noemen, in werkelijkheid een leven is. Paulus vat dit alles duidelijk samen in zijn brief aan de Filippenzen. Daar geeft hij de goddelijke opvatting van het christelijk leven, *“Het leven is mij Christus.”* Let op dat hij niet zegt: *“Voor mij is het leven dat ik probeer zoals Christus te zijn of voor mij is het leven Christus te imiteren.”*

Het boek van Thomas à Kempis, *“De navolging van Christus”* is een prachtig boek, dat duizenden tot zegen is geweest, maar -met alle respect voor Thomas à Kempis - je kunt Christus niet imiteren. Ik zal u zeggen wat u wel kunt. Je kunt de Heilige Geest toestaan om Christus te openbaren, zodat Zijn heerlijke persoonlijkheid deel wordt van jouw eigen wezen. En dan is het niet uw wijsheid, uw proberen, maar het is Christus.

Je kunt de Heilige Geest toestaan om Christus te openbaren, zodat Zijn heerlijke persoonlijkheid deel wordt van jouw eigen wezen.

Daarom zing ik nooit mee als het koor zingt: *“Laat de schoonheid van Jezus in mij worden gezien”*. Er staat namelijk een regel in dat liedje dat onbijbels is: *“Zuiver mijn natuur”*. Kan uw natuur gezuiverd worden? We moeten dat liedje veranderen en die woorden vervangen door: *“Maak geheel Uw natuur de mijne en dan wordt de schoonheid van Jezus in mij gezien.”*

Het is niet mijn worstelen, mijn proberen, maar Jezus in mij, die Zichzelf door mij openbaart. Was het niet die grote heilige van God, Oswald Chambers, die zei: *“Heiliging is dat je de volmaaktheden van Jezus tot uitdrukking laat komen door jouw persoonlijkheid heen.”*

O, hoe nodig is het om deze waarheid te benadrukken, speciaal in deze wanhopige dagen, nu talloze mensen, en in het bijzonder jongeren, gefrustreerd zijn en het niet meer weten. Ze kwamen bij mij in de universiteit, en ik heb ze ontmoet in Keswick. Ze vroegen mij: *“Is er bevrijding van zonde? Kunnen we echt vrij worden?”* Laten we samen het geheim ontdekken dat al de bronnen van het christelijk leven in Christus zelf zijn, als Hij in mij leeft door Zijn Geest.

De doop met de Heilige Geest is uiteindelijk geen manifestatie, het zijn geen gaven. Het is de openbaring van Jezus. *“God die Zijn Zoon in mij geopenbaard heeft”*.

2. Het Goddelijke gemanifesteerd door de mens.

Jezus heeft gezegd: *“Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”*, en Johannes voegt eraan toe *“Gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld”*. Hij suggereert daarmee dat de goddelijke natuur niet

verborgen kan blijven. Het moet en zal tot uitdrukking komen. Hoe doet Hij dat? We hebben het antwoord in vers 16, *“God heeft zijn Zoon in mij geopenbaard, opdat ik Hem...verkondigen zou.”*

Deze waarheid wordt prachtig gedemonstreerd in Lucas 8:1: *“En het geschiedde daarna, dat Hij reisde van de ene stad en vlek tot de andere, predikende en verkondigende het Evangelie van het Koninkrijk Gods.”*

Het is één ding om de blijde boodschap te verkondigen, maar totaal iets anders om de blijde boodschap te laten zien. Maar hier is de blijde boodschap zichtbaar in een met God vervulde persoonlijkheid. Ja, levend christendom is een getuigend christendom en het getuigenis is het leven, een leven met een Persoon als middelpunt. Carlyle had gelijk toen hij zei: *“Een heilig leven is het beste argument voor God in een tijd van feiten.”* En een andere uitspraak van hem is: *“Woorden*

---

*Uw getuigenis en mijn prediking
leggen alleen gewicht in de schaal als
Jezus Christus, erachter staat.*

---

hebben gewicht als er een mens achter staat”. Uw getuigenis en mijn prediking leggen alleen gewicht in de schaal als Jezus Christus, erachter staat.

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht om een kamer te delen met die bekende Indiase mysticus Sadhu Sundar Singh, en ik herinner mij een verhaal dat hij vertelde over een gesprek dat hij had met een professor in Vergelijkende Godsdiensten aan de universiteit van Cambridge. *“Vertel me eens”,* zei de professor, *“wat heb je in het christendom gevonden dat je niet in je oude godsdienst gevonden hebt?”*

De Sadhu antwoordde: *“Professor, ik heb de dierbare Heere Jezus gevonden.”*

“O ja, dat begrijp ik, maar ik bedoel welk bijzonder principe of leerstelling? Vertel me, wat voor nieuwe filosofie heb je in het christendom gevonden, die je niet in je oude religie had?”

En opnieuw antwoordde de Sadhu: *“Professor, ik heb de dierbare Heere Jezus gevonden.”*

Ziet u, zijn getuigenis ging om een Persoon en niet om een principe; om Leven en niet om een filosofie. Christus was een werkelijkheid.

Verder kondigt dit leven zich aan met verlossende kracht. Let op de woorden van Galaten 1:4: *“Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om ons te trekken (Engels “verlossen”) uit de tegenwoordige boze wereld.”* Deze tekst verwijst naar het plaatsvervangende werk van Christus, en zegt dat Hij voor onze zonden gestorven is, maar ik denk dat het belangrijk is dat wij zien dat het kruis tevens spreekt van een ander feit en een diepere betekenis.

Dat feit neemt ons mee, verder dan het kruis. Is dat mogelijk? Ik zeg van wel. Het is het feit van mijn eenmaking met Christus in Zijn dood en opstanding. Zijn verzoenend offer heeft niet alleen een objectief aspect, maar er is ook een subjectief aspect. Paulus zegt: *“Altijd de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons leven zou geopenbaard worden”(2 Cor. 4:10).*

“O”, zegt u, *“maar de zonde is altijd nog aanwezig in mijn leven.”*

Ja, dat geloof ik. Maar deze waarheid zegt mij dat er een uitweg is waardoor met de zonde afgerekend kan worden. Paulus spreekt over een wezenlijke ervaring die een heerlijke werkelijkheid

is, als hij uitroept: *“De wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt”*. Wat betekent dat? Het betekent bevrijding van de zonde. God pakt de wortel aan en heeft afgerekend met de oude mens.

Een bekend predikant uit Londen gaf in Edinburgh een serie toespraken over de brief aan de Romeinen. Toen hij over de oude mens sprak, zei hij: “Er is maar één ding dat je met de oude mens kunt doen en dat is hem laten verhongeren.” Ik heb dit vaker gehoord, maar die avond kreeg ik er licht over toen een oudere heer die naast mij zat en een beetje doof was, zich naar mij toekeerde en vroeg: “Neemt u mij niet kwalijk, maar wat zei de spreker nu precies?” Ik zei dat hij suggereerde dat het enige dat we met de oude mens kunnen doen, is hem te laten verhongeren. “Zei hij dat? Maar dat werkt bij mij niet. Hij heeft altijd nog noodrantsoenen bij zich. Ik kan hem niet uithongeren.” Ik glimlachte, maar de oude man had gelijk. *“De wet van de Geest des levens ... heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doodts.”*

---

*God pakt de wortel aan en heeft
afgerekend met de oude mens.*

Moge God ons helpen het geheim van overwinning te ontdekken en ook het geheim van de vrijmaking van de inwonende zonde, dat is dat we onder de volledige heerschappij komen van de opgestane Zoon van God. En als ik daar ben, blijft er niets in de duisternis, zegt de Schrift.

3. God wordt verheerlijkt in ons

Het is absoluut de ultieme werkelijkheid en het grootste wonder van het menselijk bestaan, dat God in ons verheerlijkt kan worden. Met andere woorden – wij behoren “levende brieven” te zijn. Per slot van rekening is de grootste bijdrage die u en ik aan de zaak van Christus kunnen leveren, de invloed die ons onbewuste leven uitoefent, een invloed die doordrenkt is met het leven van Christus.

Als we niet van deze samenkomst teruggaan naar ons dagelijks leven met iets van de geur van Christus, hebben we ons doel gemist. Laten we ons dus overgeven aan Zijn inwoning, zodat Christus Zijn liefelijkheid door ons heen tot uitdrukking kan brengen.

Hoofdstuk 2.

📖 *“Uw dienstmaagd heeft niet met al in huis, dan een kruik met olie”*(2 Koningen 4:2)

Dit is één van de meest fascinerende verhalen in het Oude Testament. U herinnert zich dat één van de zonen der profeten gestorven was. Hij liet een weduwe met twee jongens achter. Het lijkt erop dat de vrouw op dit moment in financiële moeilijkheden verkeerde en de schuldeisers waren gekomen om haar twee kinderen als knechten te gebruiken. In haar wanhoop roept ze de man Gods. Ze laat Elisa komen en vertelt hem haar droevige verhaal. Hij luistert en vraagt dan: “Wat hebt gij in uw huis?” en zij antwoordt: “Niets dan een kruik met olie”. Dan zegt de profeet haar dat ze haar

---

*Hij bleef zolang geven als
zij lege vaten brachten waarin
Hij Zich kon uitgieten.*

---

twee jongens eropuit moet sturen om zoveel mogelijk lege vaten te verzamelen. Dat deden ze en ze bleven vaten aanvoeren totdat één van de jongens tegen zijn moeder zei: “Er is geen vat meer”. Dan lezen we de betekenisvolle woorden: “En de olie stond stil”. Dit is de achtergrond van onze tekst. Er kwam een moment dat de olie ophield te

stromen, niet omdat de bron opgedroogd was, maar omdat het vermogen om te ontvangen wat er stroomde op dat moment ophield.

Het schijnt mij toe dat de simpele waarheid die we hiervan kunnen leren, is dat God Zichzelf wil geven. Hij wil Zich telkens en telkens weer geven, zolang wij datgene naar Hem toebrengen waarin Hij zich kan uitstorten. Hij bleef zolang geven als zij lege vaten brachten waarin Hij Zich kon uitgieten.

In dit mooie verhaal wil ik de aandacht vestigen op drie heel eenvoudige gedachten die hier naar voren komen.

- I. **Een grote nood.** “Uw dienstmaagd heeft helemaal niets.”
- II. **Een groot vertrouwen.** Ze zei: “Roep de man Gods”, in vol vertrouwen en verwachting dat God deze situatie kon oplossen.
- III. **De kracht van gehoorzaamheid.** “Ze ging heen, deed wat de profeet haar opdroeg en het wonder geschiedde.”

1. Een grote nood

We willen nu het eerste punt nader bekijken: een grote nood. “Uw dienstmaagd heeft niets in huis dan een kruik met olie”. Misschien was het het kruikje met zalfolie dat haar man had gebruikt, maar sinds de dag van zijn dood had het op de plank gestaan. Niks had ze behalve dit kleine kruikje. Dat was wel heel weinig, maar ik wil graag de aandacht vestigen op het feit dat de profeet er iets in zag op grond waarvan hij kon werken, iets waardoor het wonder ging gebeuren. Merk op dat, als ze haar nood noemt en spreekt over de wanhopige situatie, haar oog op het kruikje met olie rust.

Is mijn en uw besef van nood, de grond waarop God kan werken? O, hoe waar is het dat echte honger een opening voor God schept! *“Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd (gevuld) worden”*. De reden dat wij niet gevuld worden is simpelweg dat we niet honger en dorsten naar God. Misschien honger en dorsten we naar andere dingen, maar niet naar gerechtigheid.

Ik geloof dat God trouw is aan Zijn belofte. Ik geloof dat Hij een God is die Zijn verbond houdt. Ik lees in het Woord dat zij die hongeren verzadigd (gevuuld) zullen worden. De crisis van de bekering moet te allen tijde beschouwd worden als een overtuiging van schuld, maar de crisis van heiligmaking is een overtuiging van gebrek, van tekortschieten. Er moet een roep zijn vanwege mijn tekort, een uiting van honger; een waarachtig verlangen naar God, een vat waarin God Zich wil uitgieten. O, dat God toch een honger in ons mag wekken. Misschien beseft u een behoefte aan vergeving. U bent zich bewust van een besef aan schuld. Waarom?

U bent nog steeds onbekend met de genade en met God, bewust dat u tegen Hem gezondigd hebt, dat u in opstand bent gekomen tegen de Allerhoogste en dat u vergeving nodig hebt; dat is uw behoefte, uw nood.

Laat mij u verzekeren dat een besef van nood, een bewustzijn van schuld, een vat is waarin God Zijn vergeving en Zijn herstellende genade wil gieten.

Of misschien bent u zich bewust van nederlagen, bewust dat u ten aanzien van God gefaald hebt. Laten we nooit vergeten dat Gods karakter u al op het oog had voor de wereld er was, en Zich verbindt met u en met Zijn volk. Als we in de ogen van de wereld falen, faalt Hij. Als wij falen, wordt Zijn naam bezoedeld. Zijn glans wordt gedoofd en de mensen worden niet tot Hem getrokken, maar eerder van Hem afgehouden. Ja, Gods karakter was al voor de wereld met u verbonden en misschien hebt u ontdekt dat u een slechte vertegenwoordiger bent en u hebt het besef gekregen dat u gefaald hebt.

Ik herinner me nu ineens wat er gezegd door Dr. Stuart Holden op de Keswick Conferentie van 1924. Hij vertelde ons over een man die hij in zijn gemeente had gehad, een christelijk werker, een man door God gebruikt, maar die helaas ernstig in zonde viel. O, *“laat hem die meent te staan, toezien dat hij niet valle.”* (1 Kor. 10:12)

Een besef van nood en de geest van berouw is een vat waarin God Zich wil uitgieten in herstellende, genezende genade.

Deze man viel en moest zeven jaar de gevangenis in. Door Dr. Stuart Holden werd hij teruggebracht naar Jezus en naar de herstellende kracht van het kostbare bloed van Jezus Christus. Hij schreef op het schutblad van zijn gevangenis-Bijbel: “De ziel die door falen, schaamte of pijn tot Jezus komt, mag door Zijn wonderbare liefde en genade weer opstijgen, ook al was hij een vogel met een gebroken vleugel.” Een besef van nood en de geest van berouw is een vat waarin God Zich wil uitgieten in herstellende, genezende genade. Is er vandaag de dag niet overal een besef van nood? Ik kom het overal tegen.

We hebben het één en ander geprobeerd in een poging belangstelling voor de dingen van God te wekken, maar is het niet zo dat we van elke poging teruggekomen zijn met een besef van “we weten het niet meer”, van frustratie, en we hebben telkens weer gezegd: “We kunnen het niet op het menselijk vlak.” Overal gaat er een roep uit dat God iets zal doen. God bereidt Zich een werktuig. Misschien is het nog niet rein genoeg voor God. Is Hij Zijn werk met ons al begonnen? Is Hij het reinigingsproces al begonnen? *“Reinigt u, gij die de vaten des Heeren draagt”* (Jes. 52:11). God zal Zijn Heilige Geest niet uitgieten in datgene wat verontreinigd is door falen. God verlangt een rein vat. Zijn wij rein? Ja, er is een honger, en daarom zijn we bemoedigd om te geloven dat de opwekking nabij is.

Ik denk weer aan die mensen op de Hebriden. Wat een verlangen hadden ze en wat baden en wachtten. Ze riepen: *“O, God, scheur de hemelen en daal neer”* en al die tijd deed God Zijn werk in hen en het reinigingsproces ging door tot het moment kwam dat de engelen en aartsengelen over de tinnen der heerlijkheid keken en riepen: *“God, de vaten zijn rein, het wonder kan nu gebeuren.”* Ik geloof dit met mijn hele hart; het is de diepe overtuiging van mijn ziel dat ze voortdurend over de tinnen of de kantelen der heerlijkheid kijken en wachten op een toebereid volk. Het is één ding om het uit te roepen, het is één ding het te zingen, het is één ding om over opwekking te spreken, maar geef mij een volk op hun aangezicht, die zoeken om in de juiste relatie met God te komen, en als dit gebeurt zullen we spoedig de uitwerking ervan weten in ons land.

Nee, ik zeg niet dat de nood overal uitgesproken is, maar het mislukken van de beste pogingen van de mens is voor iedereen duidelijk en ik geloof dat de dag niet ver meer is dat de Gemeente het zal gaan uitroepen tot God en dan zal God gaan antwoorden.

In het geval van de weduwe was het duidelijk dat ze in grote nood was en ze riep uit: *“O, man van God, kom! De situatie is wanhopig, mijn beide jongens worden me afgepakt. God, kom en doe wat aan de situatie”*.

God loste het probleem voor deze vrouw door een machtig wonder op. En prijs God, het wonder kan ook nu nog gebeuren. We weten dat God ons veel dingen kan geven, maar Zijn beste gaven kan Hij

---

*Hij kan niet iemand heilig maken
als die persoon geen verlangen
heeft naar een heilig leven.*

---

niet geven, tenzij wij ernaar hongeren. Hij kan bijvoorbeeld niet iemand wijs maken als die de lessen weigert. Hij kan niet iemand van zijn zonden verlossen als die mens als die mens met beide handen aan zijn zonden wil vasthouden. Hij kan niet iemand heilig maken als die persoon geen verlangen heeft naar een heilig leven. Is het niet waar dat wat de

christelijke kerk vandaag de dag nodig heeft heiligheid is; een volk dat begeert in de wegen van God te wandelen?

Eens had ik het voorrecht om tot een groep jongelui te spreken en wat was het een vreugde naar hun verlangens en aspiraties te zitten luisteren. Wat een voorrecht was het om hen te vertellen over de kracht van een inwonende Christus. Ik herinner me dat ik dit gezegd heb: *“Het belangrijkste in ons is niet wat wij zeggen of wat we doen, maar onze onbewuste invloed die doordrongen is van het leven van Christus.”* O, de kracht, de innerlijke gedrevenheid van een persoonlijkheid die met God vervuld is. Als dit plaatsvindt staat de opwekking voor de deur. Een doop van heiligheid, een demonstratie van een godvruchtig leven is zo noodzakelijk in deze tijd. De mate van de intensiteit van je verlangens is de mate van je capaciteit.

God reageert niet op een zwakke vluchtige wens. Stel je eens even voor dat die jongens van die weduwe, terwijl ze de vaten onder de straal olie hielden, meer geïnteresseerd waren in een vlinder in de zon dan dat ze hun ogen gericht hielden op de olie. De kans was groot dat de meeste olie dan verloren zou zijn. Maar is dat niet de manier waarop velen van ons tot God komen? We verlangen naar opwekking, we verlangen in onze eigen gemeente of kerk een nieuwe beweging te zien en we roepen: *“God, zend het ons”*, maar de hemel roept: *“Is jullie oog gericht op Mij? Het moet eerst tussen jullie en Mij in orde zijn.”* Ik lees in het Oude Testament: *“Zij vreesden den Heere, en dienden ook hun goden”* (2 Kon. 17:33). Belijden we dat we Hem vrezen, maar dienen we onze eigen goden, onze eigen belangen? Moge God ons in de waarheid leiden!

Is er een honger, is er een roep: “Ik heb niets, ik heb niets behalve een besef van een grote nood?” O, buig u neer in Zijn tegenwoordigheid en erken het. Breng dat vat van oprechtheid en van waarachtig zoeken naar God bij Hem en dan zal de belofte vervuld worden: *“Ik zal water gieten op het dorstige.”*

Vergeet niet dat opwekking te maken heeft met Gods volk. Ik zeg soms, op gevaar af dat ik verkeerd begrepen word, dat wij niet bidden voor opwekking, zodat zielen gered worden, maar zielen worden gered omdat wij tot opwekking komen. Zielen zullen worden gered als de dorstigen verzadigd worden. Als dorstigen verzadigd raken, zullen er stromen op de dorre grond komen (Jes. 44:3). Als u opwekking wilt beleven, maak dan *úw leven* in orde met God. Als u niet bereid bent om het laatste dat u nog vasthoudt naar Hem toe te brengen, houdt dan alstublieft op om te praten over opwekking. Al je praten en bidden doet de demonen schaterlachen. Het is zo langzamerhand tijd dat onze ogen opengaan voor de realiteit. Zijn we werkelijk dorstig? Hongeren en dorsten we werkelijk naar het hemelse manna: Jezus?

2. Een groot vertrouwen

Tegelijkertijd zien we dat deze vrouw geïnspireerd werd door een groot vertrouwen. Ja, de man van God was daar en als ze slechts met hem contact kon krijgen, zou er een wonder gebeuren. De jongens konden thuis blijven en het probleem was opgelost. Ze vond de man Gods – misschien na lang zoeken – en het wonder gebeurde..

Waarom gebeurt het wonder vandaag niet? We hebben contact met gemeenten, met zendingsgenootschappen, met conferenties voor de verdieping van ons geestelijk leven, maar hebben we ook contact met God? Dáár gebeurt het wonder. Ja, dat was haar vertrouwen; ze had geloof dat alleen op God ziet. Dat was wat ook die heiligen op de Hebriden inspireerde om te bidden: “God, U hebt opwekking beloofd en als U het ons niet geeft, hoe kan ik U ooit weer vertrouwen?” Ik zeg je dat dit gebed het hart van God verblijd moet hebben.

Als u niet bereid bent om het laatste dat u nog vasthoudt naar Hem toe te brengen, houdt dan alstublieft op om te praten over opwekking.

Dat is de inspiratie van een groot vertrouwen. God heeft beloofd en God zal Zijn belofte vervullen. God is de God van opwekking en Hij zal ons weer tot leven wekken. God is een God van kracht en Hij zal mensen vinden die een toebereid hart hebben.

Verlangen hebben is één ding, vertrouwend verwachten dat het verlangen vervuld zal worden is heel iets anders. En ik wil duidelijk stellen dat die twee altijd samengaan. Dit is slechts een andere manier om te zeggen: *“U geschiede naar uw geloof”*. Ik vrees dat velen van ons lagere verwachtingen hebben dan verlangen. Wij bidden om kracht, wij bidden om heiligheid, wij bidden om opwekking en er schijnt niets te gebeuren. Waarom liet de weduwe de profeet halen? Omdat zij verwachtte dat het wonder daadwerkelijk zou plaatsvinden.

Er is iets dat verder gaat dan toewijding, verder dan heiligmaking en dat is onvoorwaardelijk vertrouwen in God. Het is niet eenvoudig om daarin te staan, maar ik heb mensen gekend die daarin vaststonden en ik heb wonderen zien gebeuren voor mijn ogen. Dieper dan toewijding is Gods belofte: *“Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge”* (Jes. 44:31). Onderdrukt het bloed van Jezus Christus Zijn Zoon de zonde? Nee! Neutraliseert het de zonde? Nee! We gebruiken

de verkeerde woorden. We moeten de taal van de Heilige Geest gebruiken: “Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, **reinigt ons** van alle zonden”. Dan roepen wij uit in Gods tegenwoordigheid: “Ik ben met Christus gekruisigd. Het kruis heeft mij vrijgemaakt en ik leef nu in Jezus en Hij leeft en regeert in mij”. Dat is het geheim van heiligheid; niet mijn heiligheid, maar de Zijne. “Jezus, ontledig mij en vul mij met Uw volheid tot aan de rand.” Dat is Zijn belofte – niet alleen kracht, ook reinheid. Dat is het bijzondere voorrecht van de Heilige Geest, om te louteren en daarna te bekrachtigen.

3. De kracht van gehoorzaamheid

Dat brengt ons bij ons laatste punt en daar kan ik kort over zijn. Denk eens aan de volledige en krachtige gehoorzaamheid van de vrouw. Ze ging heen en sloot de deur. Ziet u, er was in de nood voorzien toen aan de voorwaarden voldaan was. Dit lees ik ook in het Woord van God: “Als iemand Diens wil doen wil, zal hij weten...”

Hij zal de wil van God kennen in velerlei opzicht. Hij zal bevrijding kennen, hij zal de werkelijkheid van een inwonende Christus kennen, hij zal de kracht kennen die hem in staat stelt om in de wegen van Gods geboden te wandelen, ja, hij zal God kennen. Ik wil in alle nederigheid en eerbied zeggen dat voor mij de grootste werkelijkheid, het grootste feit in het leven, de tegenwoordigheid van de Heere Jezus is. Ik heb Hem lief. Dat is voor mij groter dan de prediking en het is groter dan een opwekking te hebben. Ik dank God voor wat ik heb mogen meemaken met betrekking tot opwekking, maar het grootste van alles is om gemeenschap met Jezus te hebben!

---

*God geeft Zijn Heilige Geest
aan hen die Hem
gehoorzamen.*

Als we Zijn wil doen, zullen we dit weten. Dit is een algemeen principe. Verlangen en wensen is allemaal goed en wel, maar als dat niet voortkomt uit ervaring en gehoorzaamheid, brengt het de ziel niet Gods zegen.

Was het niet Hudson Taylor die eens zei: “God geeft Zijn Heilige Geest niet aan hen die naar Hem verlangen, niet aan hen die er om bidden, niet aan hen die begeren voortdurend vervuld te zijn; Hij geeft Zijn Geest aan hen die Hem gehoorzamen (Hand. 5:32)?”

Gaat u uw lege vat brengen? Als u dat doet, zal Hij het vullen.

Hoofdstuk 3.

📖 *“En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken, ... En als zij gebeden hadden, werd de plaats in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid” (Handelingen 4:29,31)*

We willen nu aan de hand van dit Schriftgedeelte de principes nader beschouwen die geestelijke opwekking bepalen. Het is een algemene waarheid dat we in een wereld leven die zich in een zee van moeilijkheden bevindt. Stevige fundamenten waar we vroeger op bouwden, zijn aan de kant gelegd, en voor ons zijn slechts schaduwen die bij een verdwenen verleden horen. Overal zien we tekenen van frustratie, dorheid en nederlaag en ik veronderstel dat we het er allemaal over eens zijn dat levend christendom op een laag pitje staat.

Het schijnt me toe dat de allerbelangrijkste vraag op dit moment is wat wij als Gemeente te bieden hebben aan een generatie die wakker is, maar niet de ware weg ten leven kan vinden. Ik ken geen belangrijker vraag, zo wezenlijk, zo vernietigend in de gevolgen als deze vraag: “Is de Gemeente van vandaag een licht dat mensen de weg wijst naar het kruis?”

Is het niet zo dat we maar al te vaak bevangen zijn door schroom en daarom niet bereid zijn ons in te spannen voor een opwekking? Als er een boek is dat deze neiging kan corrigeren, is het wel het Woord van God, en hier in het gedeelte dat we net gelezen hebben, hebben we een opmerkelijke illustratie. Ik ontdek hier dat de Gemeente over een kracht beschikt die de strategie van de hel te slim af is en kan verslaan, en die maakt dat dood en nederlaag verdwijnen voor het aangezicht van de Heere des levens. Dorheid en onvruchtbaarheid voelen Zijn bevruchtende kracht. Ik geloof dat we er goed aan doen om een of twee vragen eerlijk en oprecht onder ogen te zien.

Hoe komt het dat wij, hoewel we beweren dat het Evangelie een kracht Gods is, het bovennatuurlijke toch zo weinig zien werken?

---

1. Hoe komt het dat wij, hoewel we beweren dat het Evangelie een kracht Gods is, het bovennatuurlijke toch zo weinig zien werken?
2. Als het christendom een religie is die niet alleen aspiraties heeft, maar in de eerste plaats zich door vervulling kenmerkt, hoe is het dan te verklaren dat de opwekking uitblijft? Is er een reden te noemen waarom de kerk vandaag niet meer is wat die op de Pinksterdag was?

Ik besef dat dit vragen zijn die we met een open en eerlijk hart onder ogen dienen te zien. Wat bezat de eerste Gemeente dat wij vandaag niet meer hebben? Niets dan de Heilige Geest, niets dan de kracht van God. Ik denk dat één van de grootste geheimen van ‘succes’ in de eerste Gemeente in het feit lag dat de eerste gelovigen in de zalving van boven geloofden en niet in de kracht en mogelijkheden van de mens.

In dit verband noem ik ook de hedendaagse evangelisatiemethoden. Wat staat de mens centraal. Hier volgt een stukje uit een brief die ik van een jeugdleader in één van onze grote steden ontving: “Wij zijn ten einde raad. We weten niet wat we met de jongelui aan moeten die onlangs getuigd hebben dat ze bekeerd zijn. Ze willen allerlei soorten amusement en het schijnt ons toe dat ze weggaan als wij dit amusement dat zij willen niet geven”. Ja, de huidige trend is een zucht naar een

christelijke ervaring (of moet ik dit woord christelijk maar weglaten?), een ervaring die licht en luchthartig is en gebaseerd is op amusement.

De voorstanders van deze 'methodes' zullen zeggen: "O, maar hoe kunnen we de mensen trekken als we niet iets van amusement bieden?"

Daarop zou ik willen vragen hoe ze zoveel mensen kregen op de Pinksterdag. Hoe deden ze dat? Door aanplakbiljetten, door posters, door marsen voor Jezus, door een film? Nee! De mensen werden niet aangeraakt en samengebracht en binnengebracht in een levende relatie met God door de stem van mensen, maar door een geluid van de h emel. Wij hebben vandaag meer geluid van de hemel nodig. Het schijnt me toe dat hemelse geluiden uitsterven. Ik ben er zeker van dat u gezien hebt dat de Pinksterdag zijn eigen publiciteit was.

Ik vind die tekst in Handelingen zo mooi waar staat: *"En als deze stem geschied was, kwam de menigte te samen"*. Wat voor stem was dat? Wat gebeurde daar? Mannen en vrouwen werden diep van zonde overtuigd! Mannen leken dronken, omdat ze dronken waren door de machtige kracht van God. Dat was Gods methode van publiceren. Als de Gemeente van Jezus Christus dit niet opnieuw ontdekt en daarnaar handelt, lijken we in de ogen van de wereld een groep gewone mensen die op de markt staan en verkooppraatjes houden. De eerste Gemeente verlangde om de zalving van de Heilige Geest en niet om amusement, omdat ze wisten dat zalving interesse wekt en echte zorg om zielen.

Er zijn onheilspellende tekenen in onze tijd dat de duivel eropuit is ons op een zijspoor te zetten, zodat wij tevreden zijn met iets dat minder is dan de hemel ons wil geven.

U zegt: "Ja, dat gebeurde in Handelingen, maar mogen wij dat ook nog vandaag verwachten?" Klinkt er een geluid van de hemel? Worden mensen zo in het hart getroffen vandaag de dag? Worden mensen getroffen door een kracht die anders is dan al dat mensenwerk vandaag? Ik zeg u, het gebeurt ook vandaag! Enkelen van ons zagen het

gebeuren in kerken die halfleeg waren, waar de jeugd eerder op amusement uit was dan op het zoeken naar God. En plotseling kwam er een geluid uit de hemel. Drie jonge vrouwen waren aan het bidden in een schuur toen er een geluid uit de hemel kwam, en de hele gemeente werd verzadigd met God en mannen en vrouwen stroomden het Koninkrijk binnen. We hadden niets georganiseerd, we hadden geen publiciteitsprogramma, maar boodschappers uit de hemel bewogen zich te midden van de mensen en in een kwestie van uren stroomden de kerken vol doordat tientallen het Koninkrijk van God binnengebracht werden. Ja, zalving is de dringende en absolute noodzaak in de bediening heden ten dage.

De eerste christenen geloofden in zalving en niet in amusement. Bovendien was in de eerste Gemeente kracht belangrijker dan invloed. De huidige toestand in ons land is een uitdaging voor de christelijke gemeente. Wie ogen hebben om te zien en de situatie echt kunnen observeren, vertellen ons dat er op dit moment krachten aan het werk zijn die elk christelijk principe aan de kant willen zetten. De nood is zeer groot en uitermate ernstig. We zullen iets moeten doen.

Van vele kanten is er tegenwoordig een groeiende overtuiging dat wij, tenzij God iets gaat doen, tenzij er een betoon van het bovennatuurlijke in ons midden komt, tenzij wij opgetrokken worden tot het goddelijke, spoedig in een valse beweging betrokken zullen raken, een namaakbeweging, maar  en die onder de naam van God opereert. Er zijn onheilspellende tekenen in onze tijd dat de duivel

eropuit is ons op een zijspoor te zetten, zodat wij tevreden zijn met iets dat minder is dan de hemel ons wil geven. Niets dan een opwekking van de Heilige Geest kan voorzien in de ernstige nood van dit uur. De eerste Gemeente, de mannen van Pinksteren, hadden iets dat verder ging dan slechts menselijke invloed en vernuft. Wat bedoelen we met invloed? Het totaal van alle krachten in onze persoonlijkheid, mentaal, moreel, academisch, sociaal en godsdienstig. Dit alles kunnen we hebben, zelfs op het hoogste niveau, en toch absoluut geen kracht bezitten. Goddelijke kracht was het wachtwoord van de eerste Gemeente.

Toen ik op een conferentie was, had ik het voorrecht om een middag te spreken met een leider van een buitenlandse zendingsactiviteit. Ik was getroffen, zo niet in de war gebracht, door wat hij tegen me zei. "We hebben vandaag enkele Bijbelscholen in ons land die jonge mensen afleveren die een perfecte opleiding hebben gehad, maar geen kracht hebben." Was dat een juiste diagnose? Ik denk dat hij er niet zo ver naast zat. We kunnen beschaving of cultuur hebben, maar wat er vandaag nodig is kracht van boven!

Ik zou u mee kunnen nemen naar een klein huisje op de Hebriden en u voorstellen aan een jonge vrouw. Ze heeft geen scholing gehad en je zou haar niet beschaafd kunnen noemen in de zin zoals wij het woord gebruiken, maar ik heb gezien hoe die jonge vrouw door haar gebed de hemel neer liet dalen in het dorp en kracht in een samenkomst. Ik heb gezien dat die vrouw zo gegrepen werd door de kracht van de Heilige Geest dat de mensen om haar heen stonden te beven. Dat was geen invloed, maar kracht. De apostelen waren geen invloedrijke mensen, *"niet vele machtigen, niet vele edelen"*. O nee, de Meester zelf verkoos ook geen invloedrijk Man te zijn: *"Die Zichzelf ontledigd heeft"*. God heeft kracht boven invloed verkozen.

---

*Goddelijke kracht was het
wachtwoord van de eerste
Gemeente.*

Ik denk wel eens aan Paulus en Silas in de gevangenis in Filippi. Waarom? Ze hadden niet genoeg invloed om zich uit de gevangenis te houden, maar ze waren vol van de kracht van God, zodat hun gebeden in de gevangenis het hele gebouw op zijn fundamenten deed schudden. Geen invloed, maar kracht. O, dat de kerken in onze tijd die waarheid weer opnieuw mochten ontdekken en daarnaar terugkeren.

Ik wil verder nog zeggen dat we kracht moeten zoeken, zelfs ten koste van invloed. Wat bedoel ik daarmee? Sluit nooit een compromis om de duivel een plaats te geven. Ik hoor vandaag de dag mensen zeggen: "We leven in een andere tijd dan de dagen van de opwekking van 1859 of die van Wales. We moeten verdraagzaam zijn en ons proberen aan te passen. Om dat te doen is het soms noodzakelijk onze standaard te verlagen en de medewerking te zoeken van hen die niet het standpunt aanvaardden dat wij voor evangelische waarheid houden."

Ik zeg daarentegen dat het geheim van kracht is dat we ons afscheiden van alles wat onrein is. Voor mij is er niets zo onrein als de vrijzinnige standpunten die sommigen eropna houden. We moeten ze zelfs niet aanraken. Het is mijn diepste overtuiging wat er geschreven staat in 2 Korinthiërs 6:17: *"Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af ... en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn."*

Ja, we moeten kracht zoeken zelfs ten koste van invloed. Denk opnieuw aan de grote apostel Paulus. Wat een kans had hij om invloed te krijgen bij Felix, als hij hem maar een beetje gevleid had in zijn

zonde, hij had grote indruk kunnen maken en ik geloof dat hij een aardige donatie voor zijn zendingswerk had kunnen krijgen als hij wat verdraagzamer geweest was en de situatie aanvaard had. Paulus verkoos kracht boven invloed en hij sprak over zonde, gerechtigheid en oordeel. Paulus dacht: "Laat Felix maar zeggen wat hij wil, laat Drusilla maar denken wat ze wil, ik moet trouw blijven aan mijn geweten en aan mijn innerlijke overtuiging en de gehele raad Gods verkondigen en gaan staan op de vaste grond van afscheiding voor God."

De persoon die dit standpunt inneemt, zal niet populair zijn, zeker niet bij sommige hedendaagse predikers die verkondigen dat we de boodschap wat moeten afzwakken om ons gehoor mee te krijgen. Finney heeft gezegd: "Weg met je melk-en-water-prediking over de liefde van Christus, zonder heiligheid en moreel onderscheid, weg met het prediken van een Christus die niet gekruisigd is voor de zonde."

Een predikant uit de Schotse Hooglanden riep uit: "Verkondig mij een God die geheel barmhartigheid is en niet rechtvaardig, verkondig mij een God die alleen maar liefde is maar niet rechtvaardig en ik noem hem zonder meer de idioot van zijn eigen fantasie." Sterke woorden, maar woorden die vandaag overal in ons land zouden moeten klinken in deze tijd van zeer ernstige afval waarbij alle fundamentele waarheden van de Schrift overboord gegooid worden.

De persoon die dit standpunt inneemt, zal niet populair zijn, zeker niet bij sommige hedendaagse predikers die verkondigen dat we de boodschap wat moeten afzwakken om ons gehoor mee te krijgen.

In Handelingen zien we de apostelen een boodschap verkondigen die ernstig verontrustend was. We zijn tegenwoordig bang om de mensen te verontrusten. Je mag hun emoties niet opwekken, je mag geen huilende mensen in een samenkomst hebben, je moet de mensen niet op de vloer laten rollen onder overtuiging van zonde. Het moet ordelijk blijven!

Moge God ons helpen, moge God ons barmhartig zijn. Wie zijn wij om de Almachtige God voor te schrijven hoe Hij moet werken? Als God verkiest mannen en vrouwen zodanig van hun zonden te overtuigen dat ze bijna hun zinnen verliezen, dan zeg ik: "God ga door totdat wij weer meemaken wat er gebeurde tijdens de opwekking onder Jonathan Edwards, Charles Finney en Evan Roberts te Wales."

Er zijn er ook die zeggen: "Maar we moeten de mensen toch niet afschrikken." Ik zou bij God willen dat ons land getroffen werd door een golf van werkelijke vreze des Heeren. Ik wil in dit verband iets citeren uit een preek van Ds. Robert Barr, van de Presbyteriaanse kerk van Zuid-Afrika: "Dit is wat onze eeuw nodig heeft, geen lichte prediking van het soort dat het hart van de toehoorders geruststelt, maar een boodschap die de hoorders diep in hun harten raakt. We zijn veel te bang geweest om de mensen te verontrusten, maar de Heilige Geest wil niets te maken hebben met een boodschap of dominee die bang is om te verontrusten. Het is net zoiets als dat een chirurg plaats maakt voor een kwakzalver die beweert het werk te kunnen doen met een zoet medicijn. Denkt u dat de Heilige Geest ermee in zou stemmen dat de tragische situatie waarin de mens zich bevindt behandeld wordt met zachte en gemakkelijke woorden? Golgotha was niet mooi om naar te kijken, een bloedend lichaam aan het kruishout. Maar Jezus was niet bezig met iets moois? Het ging om de zonden van de wereld en dat is onze roeping in deze tijd om dat te verkondigen. Zachte en gemakkelijke woorden, afgezwakt, zullen nooit in de nood voorzien."

Bovendien geloofden ze in het bovennatuurlijke. Kijk maar naar het gebed in vers 29: *“En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, daarin dat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilig Kind Jezus.”* Ziet u, zij verwachtten tekenen en wonderen en keken ernaar uit.

Iemand heeft gezegd dat God op de Pinksterdag de Gemeente in Jeruzalem in de brand stak en dat de hele stad uitliep om het te zien branden. Ik zeg u, als dat vandaag in een kerk gebeurde, dat binnen enkele uren de hele stad uit zou lopen om de brand te zien en zij zouden door de vlammen gegrepen worden.

We willen vuur! De beste advertenciacampagne die een kerk of evangelisatieteam kan beginnen is vuur op de preekstoel en brandende harten in de kerkbanken. Laten we eerlijk zijn. We zeggen: *“God, zend ons opwekking”*, maar zijn wij klaar voor het vuur? Denk eens aan wat er gebeurde op de Karmel, die machtige manifestatie van God. Wanneer daalde het vuur neer? Toen het altaar gebouwd werd? Nee! Toen de stier dood lag aan de voet van het altaar? Nee! Ik zie de man van God zijn mes nemen en hij snijdt de stier in stukken; daalde het vuur toen neer? Nee! De stukken werden op het altaar gelegd, maar de hemelen zijn als koper, het vuur is nog niet nedergedaald. Het proces gaat door. En is nog een stuk vlees. Ik zie hoe de profeet het ter hand neemt en op het altaar legt. Maar het vuur is nog niet neergedaald. Dan legt de profeet het laatste stuk op het altaar. Dan gebeurt het wonder. De hemelen openen zich en God komt naar beneden. Het vuur daalt neer en er volgt een machtige manifestatie met een machtige opwekking.

Als het vuur moet neerdalen zal ook het laatste stuk op het altaar gelegd moeten worden.

Bent u bereid eerlijk en oprecht deze vraag onder ogen te zien? U bent geïnteresseerd in opwekking, u bidt om zegen, u verlangt dat uw gemeente tot nieuw leven komt. Collega-predikanten mag ik u vragen: *“Heeft God dat laatste stuk al?”*

Vele stukken liggen al op het altaar en ik geloof dat er mannen en vrouwen zijn waarin God aan het werk geweest is. Dit stuk, dat stuk ligt al op het altaar, maar het laatste stuk nog niet. Laten we eerlijk zijn en realistisch. Ik geloof dat we de beweging waar we naar uitkijken, die stromen van Gods rivieren niet zullen zien, voordat de christenen tot God roepen: *“O, Heere, neem ook het laatste stuk.”* Als het vuur moet neerdalen zal ook het laatste stuk op het altaar gelegd moeten worden. De waarheid omtrent de Heilige Geest kunnen we alleen ontdekken en vaststellen door onderworpenheid aan Zijn macht.

We kunnen over Hem praten, we kunnen over Hem denken, maar alleen als wij ons onderwerpen, kunnen we Zijn machtige kracht kennen. Er is een wet in de dynamica die ons zegt dat alle kracht meetbaar is op het punt van zijn toepassing. Zijn wij bereid dat principe op geestelijk gebied toe te passen, door de diepgaande ontdekking te doen dat als we aan het einde van onszelf gekomen zijn, we bij Gods begin zijn? Ik geloof dat we slechts die wetten en grenzen waarbinnen de Heilige Geest werkt in acht hoeven te nemen om Zijn wonderbare kracht te kunnen ervaren. Met andere woorden: gehoorzaam de wet van de Geest en de Geest van God zal u antwoord geven.

Dat was zeker de overtuiging van een oudste op het eiland Lewis toen hij in een moeilijke situatie van beproeving kwam en uitriep: *“U hebt een belofte gegeven en ik wil U eraan herinneren dat wij geloven dat U een God bent die het verbond houdt. Uw eer staat op het spel.”* Die man was aan het eind van zijn Latijn, die man was zover dat hij worstelde in het gebed.

Opwekking komt er niet alleen door het bijwonen van conferenties, hoewel die er wel iets toe kunnen bijdragen. *“Sion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen geboord”* (Jes. 66:8). O, moge God ons daar brengen en leiden naar de plaats van totale overgave. Ik zal nooit die dierbare man van God vergeten, Dr. Inwood, die uitriep tijdens de Keswick Conferentie van 1924: “Christenen, volledige zelfovergave is de kardinale ethiek van de christelijke kerk.” Is het niet waar dat al te vaak onze allerbeste momenten van overgave en toewijding vermengd zijn met dat destructieve element van zelfhandhaving? Een volledige overgave is de prijs die je voor de zegen moet betalen. Maar dat is tevens de prijs voor opwekking.

Hoofdstuk 4.

📖 *“Wie zal klimmen op den berg des HEEREN, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedrieglijk zweert.”*(Psalm 24:3-5)

Dit leven waartoe wij geroepen zijn, kunnen we alleen binnengaan door de poort van een volledige toewijding zonder iets achter te houden. Toewijding is geen heiligmaking, maar er kan geen heiligmaking zijn zonder mijzelf over te geven aan de Heere. Iemand heeft gezegd dat het wezen van de zonde mijn claim op het recht op mijzelf is. Toewijding is het loslaten van die claim. Die overgave van mijzelf voor het aangezicht van God brengt ons in de radicale ervaring van wat ik volkomen heiligmaking zou willen noemen. Daarom schrijft de apostel in Romeinen 12: *“Stel uw lichamen tot een levend, heilig en God welbehagelijke offerande .... en wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed.”* Er kan hier geen sprake zijn van halve maatregelen. Het spijt me te moeten zeggen dat we in een tijd leven dat we een christendom hebben dat gemakkelijk gemaakt is, om het zo aan te passen aan een wereld die niet bereid is de werkelijkheid onder ogen te zien; een aanpassing aan de wereld die meer verlangt naar amusement dan naar onderricht in de dingen van God. Het is buiten kijf dat er tegenwoordig een onwilligheid is om de implicatie van Golgotha onder ogen te zien. Jezus heeft gezegd: *“Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij”* (Matt. 16:24). Velen van ons zijn zich zeer bewust van de noodzaak van een opwekking.

De zonde is mijn claim op het recht op mijzelf. Toewijding is het loslaten van die claim.

Levend christendom staat op een laag pitje en er zijn velen die met de profeet uit vroegere tijden uitroepen: *“Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen voor Uw aangezicht wankelden”* (Jes. 64:1). Ja, dit gebed is op onze lippen, maar ik vraag me soms af of deze waarheid wel in ons hart is. Het

opgeven van het zelfleven moet voortdurend het belangrijkste principe van het christelijk leven zijn.

Daar waar eerlijkheid en oprechtheid is, waar gehoorzaamheid en geloof gevonden worden, is dit volle leven van God op heerlijke wijze mogelijk. God heeft in Zijn wonderbare barmhartigheid de mogelijkheid gegeven waardoor wij een leven kunnen krijgen van reinheid, een leven van kracht, een leven waar doorheen de zegen van opwekking stroomt, een leven dat al zijn bronnen in God heeft. Telkens weer is mij deze vraag gesteld: *“Is het mogelijk om in onze praktische ervaring dit leven van innige gemeenschap te kennen, en werkelijk een rein hart te hebben?”* Kunnen wij werkelijk op de berg des Heeren klimmen en staan in de plaats Zijner heiligheid met reine handen en een zuiver hart?

Wesley heeft een lied gemaakt met de woorden dat het absoluut onmogelijk is dat de heerschappij van de zonde in mij zou ophouden. Maar toch – schrijft hij in zijn lied – kan het! *“Als niets te moeilijk is voor U, dan zijn alle dingen mogelijk voor mij!”* Zo moeten wij het ook in ons hart hebben.

Ik wil getuigen dat het het besef van deze heerlijke waarheid was dat mijn leven en mijn bediening zeven jaar geleden totaal veranderde en op de kop zette. Na zeventien jaar in een dorre woestijn geleefd te hebben, verslagen en gefrustreerd in het christelijke werk en het getuigenis, kwam ik plotseling tot het besef dat God voorzien had in reine handen en een zuiver hart. En op mijn

aangezicht om vijf uur in de ochtend leerde ik de herstellende macht van het bloed van Christus kennen en besepte ik diep in mijn hart de helende kracht van het bloed.

Ik weet dat de opwekking in Skye en later in Lewis enigszins te maken heeft met de ervaring die ochtend. U vraagt mij hoe dat zo gekomen is? Wat bracht mij tot dat volle besef van heerlijke bevrijding in de Heilige Geest? Dat kan ik in één woord beantwoorden: een doop van God. U mag het verklaren zoals u wilt, maar het was een doop van God. Die ervaring werd in mijn geval voorafgegaan door geestelijke honger, een verlangen dat God iets zou doen.

Het zal jullie ongetwijfeld interesseren om te horen dat de opwekking in Lewis op dezelfde manier begon. Het begon niet doordat ik daar naartoe ging. God was al op machtige wijze aan het werk, voordat ik de gedachte had naar Lewis te gaan. Dit is hoe en waar het begon: een aantal mannen en twee oudere vrouwen werden zich daar bewust van de ernstige nood in hun kerk. Elke menselijke inspanning had gefaald en hen ernstig teleurgesteld. Ze beseften dat het enige dat er nog voor hen overbleef was om terug te vallen op God. O, hoe waar is het dat wanhoop vaak de baarmoeder is waaruit waar geloof geboren wordt. Wanneer de mens aan het eind van zichzelf komt – aan het eind van al zijn menselijke bronnen – dan heeft hij Gods begin bereikt. Dat was waar ik aangeland was en dat was ook waar de mensen uit Lewis aangeland waren. Ze sloten een plechtig verbond dat ze niet zouden rusten of met bidden ophouden voordat Hij “Jeruzalem” tot een lof op het eiland gemaakt had. Volgens het verslag dat de dominee daar mij gaf, waren er altijd mensen die 's nachts bij elkaar kwamen en vol vertrouwen op God wachtten om Zijn kracht te openbaren.

O, hoe waar is het dat wanhoop vaak de baarmoeder is waaruit waar geloof geboren wordt.

Je zag daar twee oudere zusters op hun aangezicht voor de turfkachel, drie nachten per week, die slechts één belofte pleitten. En wel deze ene belofte: “Want ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge” (Jes. 44:3). Deze belofte was, zoals ze zeiden, gedaan door een God die Zijn verbond houdt en altijd Zijn verbondsbelofte dient na te komen. En dus wachtten zij en de maanden gingen voorbij en er gebeurde niets, totdat op zekere morgen een jongeman in het gezelschap dat gedeelte uit Psalm 24 voorlas dat wij ook gelezen hebben: “Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen en zuiver van hart is ... Die zal den zegen ontvangen van de Heere.” Terwijl hij naar zijn biddende metgezellen keek, zei hij: “Broeders, het schijnt mij toe dat het allemaal maar sentimentele onzin is om te bidden zoals wij bidden, om te wachten zoals wij hier wachten, als wijzelf niet in de juiste verhouding tot God staan.” En toen bad hij: “Zijn mijn handen rein? Is mijn hart zuiver?”

Hij kwam niet verder. Op dat ogenblik kregen ze een besef van God, en werden ze zich bewust van Zijn aanwezigheid, die hen uittilde uit de sfeer van het gewone in de sfeer van het buitengewone. Drie van hen vielen languit op de vloer. Ze beseften op dat moment dat ze niet langer op het terrein van het natuurlijke waren, maar op het niveau van het bovennatuurlijke. De opwekking was gekomen en de kracht die losbrak in die schuur schudde de hele gemeenschap van Lewis.

Deze paar mannen en twee oudere vrouwen ontdekten deze diepe waarheid, dat een opwekking van Godswege altijd samen moet gaan met heiligheid en Nieuwtestamentische afscheiding. Ja, dat was de waarheid die zij ontdekten. Opwekking kwam eraan en God werd geëerd en ze zagen mensen die op zo'n bovennatuurlijke wijze veranderd werden, dat heiligheid elk onderdeel van hun wezen,

lichaam, ziel en geest, kenmerkte. Dat was de waarheid waarvan ze gegrepen werden en die heel Lewis en Harris beroerde. Er was een diep verlangen, een roep om vergeving.

Laten wij eerlijk zijn voor Gods aangezicht en de werkelijkheid onder ogen zien en daardoor gegrepen worden. Zie ik mijn eigen wanhopige nood? O, werden we maar gedoopt in eerlijkheid, gegrepen door oprechtheid, die ons met de mensen van Barvas doet uitroepen: “Is mijn hart zuiver? Zijn mijn handen rein?”

Deze grote zegen van een zuiver hart, van reine handen is een menselijke noodzaak. Heiligmaking is Christus op de troon. Als het geheim van heiligheid daarin schuilt dat de ziel volledig vervuld is met het leven van Christus, als de doop met de Heilige Geest in feite de openbaring van Jezus is, als de schoonheid van een christelijk karakter voortkomt uit het feit dat Zijn persoonlijkheid in de mijne wordt ingelijfd, dan is zeer zeker de grote behoefte van de christelijke kerk vandaag een rein hart.

“Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats zijner heiligheid? ... Die zal de zegen ontvangen van de Heere” – dat is opwekking; dat is God gemanifesteerd in een menselijke persoonlijkheid en daar worden de sluizen van de hemel geopend en de dorre plaatsen overstroomd met God. Dat is het verschil tussen opwekking en succesvolle evangelisatie. In succesvolle campagnes komen hier tien of twintig tot bekering en daar misschien wel honderd, maar de gemeenschap als geheel blijft onveranderd. De mensen zijn op weg naar hun hel zonder Christus. Maar als God

---

Als God neerdaalt, als harten door Hem gereinigd worden, dan vindt Hij een weg waarlangs Hij kan werken.

---

neerdaalt, als harten door Hem gereinigd worden, dan vindt Hij een weg waarlangs Hij kan werken. De gemeenschap wordt doordrenkt met God, zodat velen van hen die de Heiland gevonden hebben, in een reddende relatie met Hem komen, voordat ze zelfs maar in de buurt van een kerk of samenkomst zijn geweest.

God is soeverein in Zijn werk onder de mensen en, als dit waar is, is de nood niet een nieuwe techniek op het terrein van de evangelisatie, niet een nieuwe benadering van de waarheid, niet een betere organisatie, maar een doop van reiniging, zodat wij tot bruikbare instrumenten voor God gemaakt worden. Als de zonde zich doet gelden en je de kracht daarvan kent, als we door die kracht in gebondenheid en ellende vastgehouden worden, als afschuw van jezelf en wanhoop de symptomen zijn van de dodelijke werking van de zonde, dan is ongetwijfeld onze grootste nood en behoefte dat God de oorzaak aanpakt. De oorzaak is een zondig hart.

Dit is een goddelijke belofte. Niets is duidelijker dan de belofte van God op dit punt: *“Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheid en van al uw afgoden zal Ik u reinigen.”* Let op de woorden “van al”. Als alles weggedaan is, blijft er niets meer over. Dit is waar het wonder van het werk van heiligmaking gezien wordt. Deze heerlijke, machtige en volledige bevrijding komt niet door inspanning van mijzelf, maar door de bovennatuurlijke kracht van de Heilige Geest.

Ik zou u nu mee kunnen nemen naar het dorpje in Lewis waar een jongeman deze grote ontdekking deed. Hij was buiten op de heuvel en worstelde met de verdorvenheid van zijn eigen natuur. Hij was zes maanden daarvoor tot bekering gekomen en worstelde met zijn verdorven natuur en plotseling kwam deze vraag bij hem op: “Kan Christus niets beters tot stand brengen dan dit?” Hebt u dat ook ooit gezegd? Op dat moment sprak een Bijbeltekst tot hem: *“Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon,*

reinigt ons van alle zonde” – en op dat ogenblik werd de jongeman boven de plaats van nederlaag en frustratie uitgetild en overgebracht in Gods heiligdom. Ik geloof dat als de dag van afrekening komt, het zal blijken dat er meer mensen tot Christus gekomen zijn door het gebed en het leven van deze jongeman dan door de inspanning van alle dominees in Lewis bij elkaar, mijzelf meegerekend.

Wat God niet al kan doen door een man die volkomen en geheel vervuld is met de Heilige Geest, door reine handen en een zuiver hart! Ik wil graag dat u dit ziet als een heerlijke mogelijkheid ook voor u.

U hebt gehoord over de opwekking op de Hebriden, in Congo, in Korea, in Brazilië. Dan roep je uit: “O, kan God het opnieuw doen?” Ik antwoord op gezag van dit Boek: “Ja, God zal het opnieuw doen als Hij een gemeente vindt die Hij kan vertrouwen, als Hij een man vindt die Hij de opwekking kan toevertrouwen.” God heeft zulke mensen in Lewis gevonden – ik zeg dit zonder enige aarzeling – mensen die Hij kon vertrouwen.

Ik wil illustreren wat ik bedoel. Wij waren in een dorpje waar de situatie werkelijk moeilijk was. Een bepaald deel van de christelijke gemeenschap ging fel tegen mij te keer omdat ik niet de waarheid zou verkondigen, omdat ik de waarheid verkondigde die ook het Nieuwe Testament verkondigd, dat er een Verlosser is die ons verlost van de zonde. Ik verkondigde de waarheid en ik had tegenstand en die was zo succesvol dat slechts zeven mensen uit deze gemeenschap naar de samenkomst in de dorpskerk kwamen. Aan het einde van een samenkomst kwam één van de broeders naar mij toe en zei: “Meneer Campbell, deze kwade machten gaan slechts uit door bidden en vasten, en dus komen we vanavond bijeen in de boerderij. Wij gaan de nacht doorbrengen in gebed.” En dat deden wij. We waren met zo'n dertig man en we begonnen te bidden. De uren gingen voorbij en ik worstelde en kwam maar niet verder. Na middernacht, tussen twaalf en één uur 's nachts, zei ik tegen een jongeman in de samenkomst: “Ik voel me door God geleid om jou te vragen te bidden”, en die beste man ging staan en bad. En in zijn gebed sprak hij woorden zoals ik nog nooit eerder in een gebed gehoord had. Hij zei: “Heere, U hebt een belofte gedaan en gaat U dat ook doen? Wij geloven dat U een God bent die het verbond houdt. Wilt U nu trouw zijn aan Uw verbond? U hebt gezegd dat U water zult sprengen op het dorstige en stromen op het droge. Ik weet niet hoe het met anderen staat voor Uw aangezicht, ik weet niet hoe het met de predikanten staat, maar als ik mijn eigen hart ken, dan weet ik hoe het met mij staat, en ik zeg U dat ik dorstig ben. O, ik ben zo dorstig naar een manifestatie van de Man aan Uw rechterhand.” En toen zei hij dit: “Heere, voordat ik ga zitten, wil ik U nog zeggen dat Uw eer op het spel staat.”

Hier is een man die vast durft te staan op de belofte van God en van de troon neemt wat de troon beloofd heeft.”

Hebt u ooit zo gebeden? Hier is een man die het gebed des geloofs bidt. Ik geloof graag dat engelen en aartsengelen neerkeken vanuit de Heerlijkheid en tegen elkaar zeiden: “Dit is een man die God gelooft. Hier is een man die vast durft te staan op de belofte van God en van de troon neemt wat de troon beloofd heeft.” Geloof het of niet, het huis stond te schudden als een blad aan de boom, de borden rammelden in de kast en een ouderling die vlakbij mij stond zei: “Meneer Campbell, een aardbeving.” Ik zei: “Ja”, en ik sprak meteen de zegen uit en ging naar buiten en trof de gemeente aan, met een levend bewustzijn van God. Mannen en vrouwen droegen bankjes en stoelen aan en vroegen: “Is er plaats voor ons in de kerk?”.

De opwekking brak niet uit omdat Duncan Campbell daar was. Absoluut niet! Maar omdat God een man vond die Hij kon vertrouwen, een man die de belofte van God durfde geloven.

Ik geloof dat als God reine handen en het zuivere hart vindt, we bronnen in de woestijn en rivieren in de dorre plaatsen zullen zien.

Een poosje geleden waren er zeven Amerikaanse predikanten in Lewis. Ze wandelden door een zekere vallei toen ze van alle kanten zingen hoorden. Het was een lied van lofprijzing, gebaseerd op Psalm 72. Eén van de predikanten wendde zich tot de anderen en zei: "Dit is de hemel; de hemel omringt ons". De gemeente van Uig zal die nacht nooit vergeten. De zegen van de opwekking was gekomen en had zijn hoogtij bereikt. Op die vloedgolf werden mannen en vrouwen binnengebracht in het Koninkrijk van God. O, dat God dit opnieuw zal doen.

Lieve mensen, laten wij op ons aangezicht vallen voor God en bidden dat Hij ons nog eens wil bezoeken in Zijn barmhartigheid en dat wij, Zijn volk, opnieuw de berg van God mogen beklimmen en staan in de plaats Zijner heiligheid. Moge de Heere ons dat geven!